

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5971/2018
21.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Мађинац, адвокат из ..., против тужене ... месне заједнице „ББ“ из ..., коју заступа правобранилац Општине Ковин, ради утврђења дискриминације и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2119/18 од 28.03.2018. године, у седници од 21.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2119/18 од 28.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 36/16 од 22.09.2017. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да је тужени дискриминаторски поступао према тужиоцу на начин описан изреком, и да тужени тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 13.000,00 динара са законском затезном каматом од 13.06.2015. године до исплате. Решењем тог суда под истим бројем од 18.12.2017. године, одбијен је предлог тужиоца за доношење допунске пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2119/18 од 28.03.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и потврђена првостепена пресуда и решење.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињену пред другостепеним судом, јер су у побијаној пресуди оцењени битни жалбени наводи, у смислу члана 398. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је према споразуму са туженом изводио грађевинске радове на изградњи тротоара. Тужилац је у овој парници тражио да се утврди да је тужена као орган јавне власти дискриминаторски поступала према њему, с обзиром да му није доставила документацију под називом „окончано стање“, чиме је тужиоца онемогућила да према правилима службе испостави обрачун за наплату средстава на име извршених радова на тротоарима, да је скривањем постојања документа „окончано стање“ спречила тужиоца да испостави окончану ситуацију у вези изведених радова, као и да је након завршених радова без извршене примопредаје и одобрења тужиоца тужена отпочела са коришћењем тротоара, што представља дискриминаторско понашање тужене и заснива њену обавезу да тужиоцу накнади штету у наведеној висини.

По оцени Врховног касационог суда, у нижестепеним пресудама правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца за утврђење дискриминације накнаде штете одбијен као неоснован.

Према члану 2. Закона о дискриминацији, дискриминација је свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе, као и на чланове њихових породица или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а која се заснива на било ком личном својству (раса, држављанство, национална или верска припадност и слично). Лица која указују да је у односу на њих извршена дискриминација дужна су да докажу да су неједнако третирана у односу на друга лица која су у истој или сличној ситуацији, а супротна страна на чије се дискриминаторско поступање указује, дужна је да докаже постојање објективног и оправданог разлога за различитост у поступању.

У конкретном случају, тужилац није доказао да је поступање тужене у вези достављања документације према споразуму о извођењу грађевинских радова на изградњи тротоара представљало дискриминацију тужиоца на основу неког његовог личног својства. Применом правила о терету доказивања прописаног чланом 45. став 2. Закона о забрани дискриминације, тужилац је морао да учини вероватним да је тужена дискриминаторски поступала према њему због његових својстава и особености што током поступка тужилац није учинио вероватним. С обзиром на наведено, правилно је по оцени Врховног касационог суда тужбени захтев тужиоца одбијен, с обзиром да тужилац није учинио вероватним да је радњама тужене извршена дискриминација према тужиоцу, на посредан нити на непосредан начин. С обзиром на наведено, неоснован је и захтев тужиоца за

накнаду штете по том основу, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић